

— Ти, учителю и отецъ нашъ, съ двадесетъ хайдутѣ вастани на пѣтя между Ергенъ—ханъ и Чорла, и пази пѣтя, който отива изъ Увунъ—Кюпрю въ Малкийтъ Балканъ. Никого не пропускай за Чорла, нито человекъ, нито конь. Нека да си отиватъ въ черкезскитѣ села, щастливъ имъ за тамъ пѣтъ, само не въ Чорла — тамъ сж казацитъ.

— Ти, Кара—Мехмедъ-ага, и ти, Божиле Карнобадскый, вземете всѣкий по двадесетъ юнака; ти, Божиле, пази, щото никой да се не промъкне прѣвъ Караштѣрханъ въ Люле-Бургасъ до телеграфа та слѣдъ работата да не ни побѣркатъ да си починамъ както трѣбва. А пакъ ти, Кара-Мехмедъ—ага, наглѣждай по пѣтя за въ чифлика на Ахмедъ—бей за да се събержтъ тамъ всички, макаръ не изедно. Тамъ е сбора; когато пѣтлитѣ запѣятъ по-срѣднощъ, нека всѣки да върви тамъ. Съ мене ще дойдатъ двадесетъ человекъ, на мене не ми трѣбватъ повече за да свърша всичката работа.

Никой не отговори нито дума; людѣтъ взеха оржжието и възсѣднаха конѣтъ. Въ дразгавината всички потѣглиха. До едно врѣме тѣ се виждаха въ полето, а послѣ исчезнаха въ гѣсталацитѣ и яроветѣ.

Захвана да се стемнява когато пощата приближаваше къмъ Караштѣрханъ. Заптитѣ напрѣдъ; карача при конѣтъ съ лжемадана съ пошенската корреспонденция крѣска като кова, когато я дере вѣлка; пошенскыйтъ Татаринъ, родомъ Ерменецъ, защото Ерменцитѣ сж откупили пощата, шибя съ камшика свойтъ мършавъ конь. Товаритѣ върватъ единъ слѣдъ други; конѣтъ съ звѣнцитъ и дрѣнкалата сж привързани за опашкитѣ единъ—други; при всѣки четири коня има по единъ карачъ, а подиръ конѣтъ пакъ заптитѣ. Чаушина ѣвли отъ главата на кервана къмъ опашката и пази порѣдкѣ.

Въ Караштѣрханъ попитаха: ношуваха ли тамъ казацитъ?

— Ношуваха и яминѣха за Чорла; днесъ тѣ ношуватъ тамъ, отговаря турчина като се покланя.

— Ами черкезитѣ не се ли скитатъ по полетата?